Napsal uživatel Jiří Vala - Walyba a Jana Vrbiniaková - Itka
Pátek, 29 Duben 2005 03:00

Gladioly od El Alameinu

Žlutá je barva slunce, palčivá je pro Evropana barva pouště. Palčivá jak vítr, jak kůže sedřená pískem. Palčivá jak rána v dějinách, která nese název 2. světová válka. Tady pod palčivým sluncem je jejich symbolem pevnost El Alamein. Místo, kde hořela rozhodující bitva o Severní Afriku. El Alamein v egyptské poušti. Dnes se tu kříží vyrovnané řady hrobů. Pomníky s mrtvými jmény. Mezi nimi je i šest takových, co nesou české nápisy.

Každý tulák zná ten cit pro všechno, co souvisí s domovem, zvlášť tehdy, toulá - li se dlouho. Snad se dá říci, že na cestách se probouzí nejen stesk po domově, ale ještě něco. Něco moc hezkého navíc.

Kdo z Čechoslováků přijde na El Alamein, přiveze s sebou šest kytiček gladiol. Položí je tiše na hroby, aby alespoň na chviličku, přehlušila svěžest živého mrtvý kámen.

Ten, kdo mi tenhle příběh vyprávěl, měl to štěstí, že na El Almeinu nebyl sám.Měl sebou ženu a gladioly položily dětské ruce. Tak stojí česká rodina v pietním zadumání nad pomníčky v písku.

Malý kousek stranou pozoruje celý výjev dvojice, které čas už jistě patnáct let nechává podobu bělovlasého kmeta a stejně sněhové paní. Po chvilce otálení se osmělili: " Prosím vás, to jsou vaši příbuzní?" zněla anglická otázka. Když byl překonán jazykový Babylon, vyšlo najevo, že oba manželé jsou z Nového Zélandu. Naše rodinka zase vysvětlila, že to nejsou příbuzní, ale prostě krajané, také Češi a že tak činí všichni Češi, když navštíví tato místa. To Novozélanďané chvilku nemohli pochopit.

Pak konečně odvedli jaksi dojatě mé známé k jiné řadě hrobů. Ukázali na pomníček, který také oživovaly čerstvé květiny. " Tady? odpočívá náš syn. My jsme tu podruhé v životě, podruhé a ? přijely jsme se rozloučit a ?," dodala žena už úplně tiše, " prosím vás, nemohli byste, až zase přijedete, tak jako krajané, položit tady taky jednu kytičku?"

Hlas se zlomil. Všichni slíbili, i děti. Za všechny Čechy, které znají. Ta jména, jména na náhrobcích, byla najednou živá?

V očích starých lidí se rozlilo světlo. Člověk měl pocit, že jsou tak smířeni a šťastni, hotovi zítra umřít. Kytičku života, života pro živé jméno, ještě někdo položí?

Ještě jednu vzpomínku bych však rád připomněl. Je pamětní kniha na El Alameinu a v ní krásné věty v mnoha a mnoha jazycích světa. Do té knihy, na tom místě, někdo pod zápisy dětí docela nedávno připsal: " Heil Hitler."

Jiří Vala - Walyba
Trapsavec 1983, 1. místo povídky začátečníků

Víkend

Jsem s " cizím " klukem v jednom spacáku
a přemýšlím: " Kdo to je?"
Však neděsím se, je to v pořádku.
Má srdce kovboje.

Jana Vrbiniaková - Itka
Trapsavec 2001